

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 19139/17
11.09.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Јелице Пајовић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Драгојловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Б. С. из Немачке, Е., ..., чији је пуномоћник Владан Лукић, адвокат из Крагујевца, Бранка Радичевића бр. 9, поднетој против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Дирекција полиције - Управа за управне послове, Београд, Булевар Михаила Пупина бр. 2 ради поништаја решења број: 03/9 број: 204-2-2413-1/2016 од 08.11.2017. године, у предмету отпуста из држављанства, у нејавној седници већа одржаној дана 11.09.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је захтев тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије.

Тужбом поднетом Управном суду дана 15.12.2017. године, преко пуномоћника, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Навео је да је дана 07.06.2016. године поднет породични захтев за отпуст из држављанства Републике Србије и то за С.Х. и њено шесторо деце, да су захтеви за мајку и четворо деце усвојени, а да је за тужиоца тужени одбио захтев за отпуст из држављанства Републике Србије са образложењем да тужилац није уведен у војну евиденцију код надлежног територијалног органа. Истакао је да није знао да и даље постоји обавеза да се сва лица која стално бораве у иностранству, када напуне 18 година, пријаве најближем дипломатско-конзуларном представништву ради увођења у војну евиденцију, с обзиром на чињеницу да је неуко лице и да је Скупштина Републике Србије дана 15.12.2010. године донела одлуку о обустави обавезе служења војног рока („Сл. гласник РС” бр. 95/10). Из тих разлога се није пријавио ради увођења у војну евиденцију када је напунио 18 година, већ је то учинио након што је примио оспорено решење, дана 13.12.2017. године, када је уведен у војну евиденцију код Генералног конзулата Републике Србије у Хамбургу у Немачкој. Са изнетих разлога, а посебно из разлога што је цела породица тужиоца добила немачко држављанство и да тужиоцу у

априлу 2018. године истиче немачка гаранција за добијање држављанства, предложио је да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и мериторно одлучи у овој управној ствари тако што ће усвојити његов захтев за отпуст из држављанства Републике Србије или да Суд поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени је остао остао при наводима из образложења оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио спор без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган, поступајући по захтеву тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије, спровео поступак утврђивања испуњености законских услова из члана 28. Закона о држављанству Републике Србије, па је нашао да постоје сметње из члана 28. став 1. тачка 2) наведеног закона за отпуст из држављанства Републике Србије, јер је Министарство одбране Републике Србије- Сектор за људске ресурсе- Управа за обавезе одбране, актом број 2236-7 од 11.07.2017. године, позивајући се на одредбе члана 28. Закона о држављанству и члана 135. став 5. Закона о војној, радној и материјалној обавези, ускратило сагласност за отпуст из држављанства Републике Србије тужиоца. Ово из разлога што је утврђено да постоје сметње за отпуст из држављанства с обзиром да тужилац није извршио обавезе прописане Законом о војној, радној и материјалној обавези, јер није уведен у војну евиденцију код надлежног територијаног органа, а што је проверено и утврђено преко Центра Министарства одбране К..

Одредбама члана 28. Закона о држављанству Републике Србије („Службени гласник РС”, бр. 135/04 и 90/07), прописано је да држављанину Републике Србије држављанство Републике Србије престаје отпустом, ако поднесе захтев за отпуст и ако испуњава следеће услове: 1) да је навршио 18 година живота; 2) да нема сметњи у погледу војне обавезе; 3) да је измирио порезе и друге законске обавезе у Републици Србији; 4) да је регулисао имовинскоправне обавезе из брачног односа и односа родитеља и деце према лицима која живе у Републици Србији; 5) да се против њега у Републици Србији не води кривични поступак за кривична дела за која се гони по службеној дужности, а ако је у Републици Србији осуђен на казну затвора - да је ту казну издржао; 6) да има страно држављанство или доказ да ће бити примљен у страно држављанство.

С тим у вези, одредбама члана 135. став 5. Закона о војној, радној и материјалној обавези („Службени гласник РС”, бр. 88/09, 95/10) прописано је да се за лице које добровољно жели да служи војни рок са оружјем у Војсци Србије примењују одредбе овог закона које се односе на регрутну обавезу и обавезу служења војног рока. Остала лица подлежу обавези увођења у војну евиденцију и обавези служења у резервном саставу.

По оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је у поступку спроведеном без повреде правила поступка оспореним решењем одбио захтев тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Полазећи од чињеничног и правног стања ове управне ствари, с обзиром да тужилац у време подношења захтева за отпуст из држављанства Републике Србије и у време доношења оспореног решења, није био уведен у војну евиденцију код надлежног територијаног органа, по оцени Управног суда, тужени је правилно поступио када је у поступку, у коме није било повреде правила поступка, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је применио одговарајући материјални пропис, одбио захтев тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије, правилно налазећи да за то нису испуњени услови прописани одредбом члана 28. тачка 2. Закона о држављанству Републике Србије.

Суд је ценио наводе тужбе да се тужилац пријавио и да је уведен у војну евиденцију код Генералног конзулата Републике Србије у Хамбургу, након преузимања оспореног решења, али су они без утицаја на другачију оцену суда о правилности и законитости оспореног решења. Наведена чињеница је наступила након доношења оспореног решења, а на основу које тужилац може да поднесе туженом органу нови захтев за отпуст из држављанства.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари јер се њима не доводи у сумњу утврђено чињенично стање, нити правилна примена материјалног права.

Са свих изнетих разлога, како оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде. Како се наводима тужбе не доводи у питање законитост оспореног решења, није било основа за одлучивање суда у спору пуне јурисдикције у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, како је захтевано тужбом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 11.09.2018. године, 8 У 19139/17

Записничар
Јелена Драгојловић,с.р.

Председник већа-судија
Весна Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП